

[Poul Møller.]

læse os andre teksten i Aktuelt's spalter. Man mærker ligefrem, hvordan det har kløet i fingerspidserne i årevis, og det er kun godt. Men knap så godt er det måske, at han i sin artikel forrige søndag fortalte os, at vi virkelig ikke kunne forlange, at det altid skulle være regeringen, som spillede ud. Dette var skrevet til forsvar for trontalens elegante tomhed. Det ærede medlem må imidlertid have overset, at det er fastlagt i grundlovens § 38, at statsministeren skal give en redegørelse for de af regeringen påtænkte foranstaltninger. Det er ikke noget kortspil; det er ikke noget, vi alene i vor træskhed forlanger — det er noget, forfatningen foreskriver.

Men er hverken åbningstalen eller åbningsdebatten blevet til det, som er foreskrevet i grundlovens § 38, så er der jo så meget andet i vort arbejde, det også kniber med. Ikke blot kommer debatten alt for sent, men debatformen er tillige alt for trivial. Slemme er det, at vi keder borgerne, der dog kan nøjes med beskedne uddrag af vore taler; værre er det snart, at vi også keder os selv. Dette kunne hindres ved at give adgang til korte replikker efter hvert indlæg, og denne tanke, som jeg første gang rejste i 1963, er da også med i de overvejelser, den højtærede formand og udvalget for forretningsordenen har beskæftiget sig med. Nu må det håbes, at den nye samling kan føre til en løsning på en række af disse påtrængende arbejdsproblemer både vedrørende debatformen og udvalgsarbejdet. Det ville være trist, om reformarbejdet skulle gå helt i stå på grund af en uenighed om, hvorvidt stående udvalg er at foretrække fremfor den nuværende udvalgsform. Den smidigste og frieste form bør her foretrækkes, og den kan vel også udmærket fungere under forudsætning af, at sekretærhjælpen til udvalgene aktiviseres, så de fornødne oplysninger og svar kan fremskaffes hurtigst muligt.

Inden jeg går videre med betragtninger over forholdene herhjemme og herinde, føler jeg trang til at se ud ad „vindeveerne“ til den verden, hvis skæbne er vor, og hvis problemer vi ikke kan smygge fra os. Der er stadig spænding i verden; men brændpunkterne er flyttet, og modsætningsforholdene er ved at ændre karakter.

Da vi mødtes i fjor, var Khrustjev netop blevet afsat, og vi vidste ikke meget om hans efterfølger. Nu ved vi noget mere — i hvert fald så meget, at frygten for en hurtig tilbagevenden til stalinismen har fortaget sig. De nye ledere har endnu ikke taget afgørende udenrigspolitiske skridt, som kan tilkendegive en yderligere tilnærmelse til vesten, men det modsatte er heller ikke sket. Og det var i hvert fald opmuntrende, at Sovjetunionen og den vestlige verden kunne optræde i enighed i den indisk-pakistanske strid. Dette understregede også, at der ikke foregår tilnærmelser imellem de to kommunistiske stormagter, hvoraf Kina ser ud til helt at ville overtage den aggressive rolle, der tidligere tilkom Sovjetunionen. Blodige kup i venligsindede lande, infiltrationer og borgerkrige er den kinesiske republikers vej frem mod herredømmet i Sydøstasien. Hidtil har denne vej ikke været alt for succesrig, fordi USA og Sovjetunionen er lige interesserede i at bremse aggressionen.

At ulykkelige spændinger imellem religioner, ideologier og nationer fører til krige eller krigslignende tilstande snart her, snart dér, er ikke noget nyt. Sådan har det været, så længe, der har boet mennesker på kloden. Det nye i vor situation er, at enhver gnist kan antænde den brand, som kan sætte ild i den lunte, som kan udløse eksplosioner, der for første gang vil være i stand til at udslutte alt liv. Det er det nye, og det er det skæbnesvangre. Det ved vi alle, og derfor må der bestendig gøres alt, hvad gøres kan, for at gnisterne ikke kommer i nærheden af brandfarligt stof.

Det er en lykke for os alle, at De Forenede Nationer har kunnet påbegynde sin 20. generalforsamling, og at kontingentkrisen er drevet over, selv om de juridiske problemer omkring den er uløst. USA har vist en gestus her, som nok kan have krav på gengæld fra anden side, for hvis gnisterne skal isoleres — og det skal de — så er De Forenede Nationer formentlig det bedste sted, hvor det kan foregå. Verdensorganisationen kan på sin 20 års dag se tilbage på en række lykkeligt gennemførte aktioner til fordel for freden, senest våbenstilstanden imellem de to store asiatiske lande, Indien og Pakistan. Vi må desværre erkende, at det i højere grad er lykkedes at standse skudvekslingen end at løse de underliggende